

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobců **a) R. P., a b) Mgr. V. P.**, zastoupených JUDr. Erikem Orletem, advokátem se sídlem Olomouc, tř. Svobody 645/2, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, v řízení o kasačních stížnostech žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 Ca 268/2008 – 44, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, č. j. 7 Ca 268/2008 – 53, a proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2013, č. j. 7 Ca 268/2008 – 63,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **se zamítají.**
- II.** Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobců JUDr. Eriku Orletovi **se určuje** odměna za zastupování ve výši 18 367,80 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 9. 2008, č. j. 30454/2008-10000 (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydaným podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl ministr zemědělství rozklad žalobců a podle § 152 odst. 4 a § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 18. 6. 2008, č. j. 8877/2008-15110-7, kterým byla zamítnuta žádost žalobců o obnovu řízení, ukončeného rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 10. 4. 2008, č. j. 8877/2008-15110-3. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 31. 1. 2008, č. j. KUOK 9540/2008, kterým byla zamítnuta jejich žádost o obnovu řízení, ukončeného rozhodnutím Krajského úřadu

Olomouckého kraje ze dne 14. 11. 2007, č. j. KUOK 107406/2007. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Obecního úřadu B. ze dne 3. 10. 2007, č. j. 3/2007/R-voda, tak že lhůta ke splnění povinnosti připojit objekt rodinného domu č. p. X na pozemku parc. č. Y, k. ú. B., na veřejnou splaškovou podtlakovou kanalizaci (uložené dle § 3 odst. 8 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů), se stanoví do 30. 5. 2008 (původně byl stanoven termín do 31. 12. 2007). Rozhodnutí žalovaného napadli žalobci žalobou u Městského soudu v Praze; ten ji rozsudkem ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 Ca 268/2008 - 44, zamítl.

V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, přičemž se o ní rozhoduje ve dvou stádiích. Nejdříve se rozhoduje o tom, zda se k návrhu obnova řízení povolí; teprve pokud je řízení obnoveno, následuje druhá fáze, v níž se vydá nové rozhodnutí. V prvním stadiu se posuzuje výlučně to, zda jsou dány zákonné podmínky pro obnovu řízení. Směřuje-li žaloba proti tomuto rozhodnutí, může účinně namítat pouze to, že existují podmínky pro obnovu řízení (pro něž měla být obnova povolena), nelze však uplatňovat okolnosti, týkající se skutkového stavu věci, které lze uplatnit až ve druhém stadiu řízení o obnově. Městský soud se tak, s ohledem na předmět přezkumu, kterým bylo rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení, zabýval pouze tím, zda existují důvody pro obnovu řízení.

Pokud žalobci namítali, že jim bylo od počátku upřeno právo jednat před správními orgány a že rozhodnutí o uložení povinnosti připojit se k veřejné kanalizaci vydala starostka obce B., která nemá oprávnění o této věci rozhodovat, městský soud konstatoval, že se ani v jednom případě nejedná o skutečnosti dříve neznámé, podřaditelné pod ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť je žalobci v původním řízení (předcházejícím řízení o povolení obnovy) mohli uplatnit a také je uplatnili. Tyto skutečnosti byly v původním řízení správními orgány věcně řešeny. Žalobci tedy neprokázali naplnění podmínek pro povolení obnovy, a proto byla jejich žádost po právu zamítnuta. Jako nedůvodnou posoudil městský soud i námitku, že napadené rozhodnutí bylo vydáno věcně a místně nepříslušným orgánem (Ministerstvem zemědělství), což v odůvodnění rozsudku podrobně odůvodnil.

Opravným usnesením ze dne 10. 1. 2013, č. j. 7 Ca 268/2008 - 53, městský soud opravil záhlaví tohoto rozsudku tak, že do něj doplnil jméno ustanoveného advokáta JUDr. Kamila Andree. Tento postup odůvodnil tím, že při písemném vyhotovování rozsudku došlo k chybě, v důsledku níž nebyl v jeho záhlaví označen ustanovený zástupce žalobců. Městský soud proto tuto zjevnou nesprávnost opravil postupem podle § 54 odst. 4 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Konečně usnesením ze dne 1. 2. 2013, č. j. 7 Ca 268/2008 - 63, rozhodl městský soud o odměně ustanoveného zástupce JUDr. Kamila Andree za zastupování stěžovatelů v řízení o žalobě, přičemž mu přiznal částku 4429 Kč.

Rozsudek městského soudu napadli žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížností (dále jen „kasační stížnost č. 1“), odvolávající se na důvody vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že fakticky jsou tvrzeny toliko kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. c), d) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem, a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

pokračování

Stěžovatelé v kasační stížnosti č. 1 namítají, že napadený rozsudek je zcela zmatečný a „obsahuje samé lži“. Rozsudek byl vyhlášen neveřejně, bez nařízení jednání, stěžovatelé neobdrželi předvolání k jednání. Dále namítají, že městský soud nerozhodl o jejich žádosti o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta, jakkoli byl povinen o těchto žádostech rozhodnout. Napadený rozsudek obsahuje podle stěžovatelů také nesprávné poučení o opravném prostředku. Městský soud měl svým postupem porušit čl. 3, čl. 4, čl. 10 a čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky a čl. 3 odst. 3, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť nerespektoval přednost těchto ustanovení před zákonem.

Usnesení městského soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 7 Ca 268/2008 - 53 napadli stěžovatelé taktéž kasační stížností (dále jen „kasační stížnost č. 2“), v níž explicitně neuvedli, o jaké důvody podle § 103 s. ř. s. ji opírají. Z jejího obsahu je nicméně zřejmé, že jsou uplatňovány důvody vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Stěžovatelé zde namítají, že advokát JUDr. Kamil Andree s nimi vůbec nejednal. Rovněž namítli, že usnesení obsahuje nesprávné poučení o opravném prostředku a že městský soud měl podle § 64 s. ř. s. aplikovat i § 164, § 165 odst. 2 a § 167 odst. 2 občanského soudního řádu.

Kasační stížností napadli stěžovatelé konečně i usnesení městského soudu ze dne 1. 2. 2013, č. j. 7 Ca 268/2008 - 63 (dále jen „kasační stížnost č. 3“). Ani zde explicitně neuvedli, o jaké důvody podle § 103 s. ř. s. ji opírají; z jejího obsahu je nicméně zřejmé, že jde o důvody podle § 103 odst. 1 písm. c), d) s. ř. s. Stěžovatelé tvrdí, že usnesení je zcela zmatečné a obsahuje nesprávné poučení o opravném prostředku. Ustanovený advokát se stěžovateli vůbec nekomunikoval a jednal proti jejich zájmům, z toho důvodu nemá nárok na žádnou odměnu; naopak by měl ještě zaplatit stěžovatelům škodu, kterou jim způsobil. Jako důkaz byl přiložen přípis advokáta ze dne 22. 1. 2013.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasačním stížnostem ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl kasační stížnosti zamítnout.

V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelé uvedli, že nedali žádný souhlas k neveřejnému jednání o kasačních stížnostech. Pakliže tak měl učinit advokát, jehož ustanovení bylo zrušeno, pak jednal proti jejich zájmům.

Vzhledem k tomu, že všechny kasační stížnosti spolu úzce skutkově souvisejí a vystupují v nich stejní účastníci řízení, ve shodných procesních postaveních, rozhodl zdejší soud usnesením ze dne 19. 3. 2013 č. j. 2 As 29/2013 - 5 o jejich spojení ke společnému projednání; toto usnesení nabylo právní moci dne 28. 3. 2013.

Před vlastním věcným projednáním jednotlivých kasačních stížností se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve tím, zda jsou splněny všechny procesní podmínky, za nichž může ve věci jednat (podmínky řízení). V případě kasační stížnosti č. 3 totiž vyvstaly pochybnosti o její přípustnosti.

Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. platí, že kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, je nepřipustná. K otázce nepřipustnosti kasační stížnosti podle tohoto ustanovení se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, publikovaném pod č. 2116/2010 Sb. NSS, kde konstatoval, že „zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost byla podána v takto jednoznačné (čisté) podobě, musela by být pro nepřipustnost odmítnuta, byť by Nejvyšší správní soud seznal, že rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení není správné (...) Jinak řečeno, pokud je kasační stížností napaden též jiný výrok, je kasační stížnost zásadně přípustná.“

Stěžovatelé kasační stížností č. 3 sice napadli usnesení městského soudu, kterým byly řešeny výlučně náklady řízení (přiznání odměny ustanovenému advokátu), tato skutečnost však sama o sobě nemůže vést k závěru o její nepřipustnosti. Nelze totiž přehlédnout, že výrok o nákladech řízení je ze své podstaty vždy výrokem akcesorickým, ve vztahu k výroku ve věci samé. Pokud městský soud využil možnosti dané mu ustanovením § 61 odst. 1 s. ř. s., a o nákladech řízení rozhodl samostatným usnesením, nemůže tento procesní postup znamenat pro účastníky řízení ztížení či vyloučení jejich procesní obrany, oproti standardnímu postupu, kdy je o nákladech řízení rozhodováno současně s rozhodnutím v meritu věci. Jelikož stěžovatelé napadli kasační stížností (č. 1) i rozhodnutí ve věci samé (rozsudek), nemůže být jejich kasační stížnost směřující proti samostatnému usnesení o nákladech tohoto řízení vykládána ve smyslu shora popsané restriktce, tedy jako kasační stížnost nepřipustná.

Pokud jde o zbývající kasační stížnosti, první z nich směřuje proti rozhodnutí městského soudu ve věci samé a o její připustnosti tak není pochyb. Kasační stížností č. 2 napadli stěžovatelé opravné usnesení, kterým městský soud opravil záhlaví zmiňovaného rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 Ca 268/2008 - 44, tak, že do něj doplnil jméno ustanoveného advokáta JUDr. Kamila Andree. Podle rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006 - 123, publikovaného pod č. 1177/2007 Sb. NSS, platí, že „[p]roti opravnému usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost přípustná (...); předmětem přezkumu však je pouze splnění podmínek pro provedení opravy. I kasační stížnost č. 2 je tedy přípustná a jejímu věcnému projednání, v rozsahu výše uvedeném, tak nic nebrání.

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadená rozhodnutí městského soudu v rozsahu podaných kasačních stížností (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v nich uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Přitom přihlédl i k důvodům, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti podle § 109 odst. 4, věty za středníkem s. ř. s. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Předně je nutné vyjádřit se ke sdělení stěžovatelů, že nedali souhlas s neveřejným projednáním svých kasačních stížností. Nejvyšší správní soud po stěžovatelích žádné sdělení, zda souhlasí s projednáním kasačních stížností bez jednání, nevyžadoval, neboť podle ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s. platí, že o kasační stížnosti se zpravidla rozhoduje bez nařízení jednání. „Výjimkou jsou případy, kdy soud provádí dokazování, a dále případy, kdy uzná nařízení jednání za vhodné. Důvodem, pro který by Nejvyšší správní soud musel bez dalšího shledání vhodnosti nařídit jednání, není samotná žádost účastníka řízení.“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 15. 11. 2005, č. j. 8 Aps 1/2005 - 82, publikovaný pod č. 932/2006 Sb. NSS). Nařízení jednání k projednání kasační stížnosti je tedy především v dispozici kasačního soudu. V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud důvody pro nařízení jednání neshledal, neboť neprovádí dokazování a ani zde není jiný důvod, pro který by bylo třeba považovat nařízení jednání za vhodné.

Ke kasační stížnosti č. 3 je nutno uvést, že napadeným usnesením městského soudu nebylo rozhodováno o nákladech řízení mezi účastníky (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), ale o odměně ustanoveného zástupce stěžovatelů za jejich zastupování v žalobním řízení. Toto rozhodnutí zakládá povinnost státu vůči ustanovenému zástupci, žádným způsobem se však nedotýká právní sféry žalobců (stěžovatelů). Stěžovatelé tak nejsou, ve vztahu k tomuto usnesení, aktivně věcně legitimováni k podání opravného prostředku; jejich kasační stížnost je proto bez dalšího nutno posoudit jako nedůvodnou.

Pokud jde o kasační stížnost č. 2, stěžovatelé městskému soudu při vydávání opravného usnesení především vytýkají opomenutou aplikaci § 164, § 165 odst. 2 a § 167 odst. 2 občanského

pokračování

soudního řádu (za použití § 64 s. ř. s.). Tento názor Nejvyšší správní soud nesdílí. Městský soud postupoval podle ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s., podle kterého *předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení.* V nyní projednávané věci se oprava týkala záhlaví rozsudku, v němž městský soud opomněl uvést označení ustanoveného zástupce stěžovatelů. Vzhledem k tomu, že se oprava záhlaví rozsudku z povahy věci přímo dotýká i jeho výroku, bylo namístě postupovat podle výše citovaného § 54 odst. 4, věty druhé s. ř. s., a přistoupit k vydání opravného usnesení (*per analogiam* lze odkázat na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, publikované pod č. 67/1995 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Postup městského soudu tak byl procesně zcela správný. Přiměřená aplikace příslušných ustanovení občanského soudního řádu, které se stěžovatelé dovolávají, zde nebyla na místě, neboť právní úprava s. ř. s. je v této otázce zcela dostačující a nevyžaduje tak nutnost subsidiární aplikace jiného předpisu (jak to v případě dílčích deficitů úpravy s. ř. s. předpokládá jeho § 64). „*Použití občanského soudního řádu na základě § 64 s. ř. s. je třeba považovat za výjimečné a uplatňující se pouze v případech, na které ustanovení soudního řádu správního vůbec nedopadají.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2006, č. j. 8 As 33/2005 - 52).

Stěžovatelé dále napadenému opravnému usnesení vytýkají, že obsahuje nesprávné poučení o opravném prostředku. Městský soud v poučení uvedl, že proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná a doplnil odkaz na ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. Tento názor městského soudu, a tedy i jeho poučení, je ovšem v rozporu s tím, jak o této otázce uvažil zdejší soud v již zmiňovaném rozsudku, publikovaném pod č. 1177/2007 Sb. NSS, ze kterého se podává, že kasační stížnost proti opravnému usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s. je přípustná. Na tomto místě tedy městský soud pochybil a je nutné zabývat se tím, zda v důsledku tohoto nesprávného procesního postupu mohli být stěžovatelé reálně dotčeni na svých právech. V rozsudku ze dne 21. 11. 2008, č. j. 4 As 36/2008 - 59, se zdejší soud zabýval obdobným případem, kdy soud v poučení o opravném prostředku nesprávně uvedl, že proti jeho rozhodnutí není opravný prostředek přípustný. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*[p]okud občanský soudní řád pro podání dovolání stanoví lhůtu 2 měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu a lhůta stanovená v § 240 odst. 3 o. s. ř. prodlužuje při vadném poučení soudu lhůtu k podání dovolání dvojnásobně, pak ve stejném poměru k obecné délce lhůty k podání kasační stížnosti je třeba aplikovat § 240 odst. 3 o. s. ř. i ve vztahu ke lhůtě k podání kasační stížnosti v případě vadného poučení; jestliže tedy soudní řád správní stanoví k podání kasační stížnosti lhůtu dvoutýdenní (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), pak v důsledku vadného poučení je třeba za včasnou považovat takovou kasační stížnost, která je podána ve lhůtě 4 týdnů po doručení rozhodnutí.*“ Nesprávné poučení o možnosti podání kasační stížnosti má tedy za následek dvojnásobné prodloužení lhůty k jejímu podání; lhůta k podání kasační stížnosti proto i v nyní projednávaném případě činila čtyři týdny. Stěžovatelé podali kasační stížnost č. 2 k poštovní přepravě hned druhý den této lhůty. Kasační stížnost tedy byla podána v rámci otevřené lhůty a Nejvyšším správním soudem byla projednána jako přípustná. Stěžovatelé tedy pochybením městského soudu nebyli nikterak reálně poškozeni na svých procesních právech.

S ohledem na shora uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost č. 2 nedůvodnou, a proto mu nezbylo, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Konečně se Nejvyšší správní soud zabýval též kasační stížností č. 1, směřující proti rozsudku městského soudu. Stěžovatelé namítají, že rozsudek, respektive řízení mu předcházející, jsou zatíženy zmatečností. Tento kasační důvod, definovaný v ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., předpokládá, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce, nebo soud nebyl nesprávně obsazen, či bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu

soudce. Stěžovatelé tvrzení o procesní zmatečnosti blíže neodůvodnili a Nejvyšší správní soud žádný ze zmiňovaných důvodů procesní zmatečnosti nenalezl.

Namítají-li stěžovatelé konkrétní pochybení v řízení před městským soudem, jde svou povahou spíše o kasační důvod podřaditelný pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatelé tak předně tvrdí, že městský soud nerozhodl o jejich žádosti o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta. Toto tvrzení zcela jednoznačně vyvrací obsah soudního spisu, neboť městský soud o obou žádostech rozhodl. Usnesením ze dne 12. 5. 2009, č. j. 7 Ca 268/2008 - 23, přiznal stěžovatelům osvobození od soudních poplatků; toto usnesení bylo každému ze stěžovatelů doručeno dne 15. 5. 2009, o čemž svědčí doručenky, připojené v soudním spise na č. l. 24. Usnesením ze dne 12. 5. 2009, č. j. 7 Ca 268/2008 - 25, pak městský soud ustanovil stěžovatelům zástupcem advokáta JUDr. Kamila Andree; i toto usnesení bylo každému ze stěžovatelů doručeno dne 15. 5. 2009, což dokládají podepsané doručenky, připojené v soudním spise na č. l. 26. V tomto směru tedy městský soud nikterak nepochybil a tvrzení stěžovatelů jsou zcela lichá.

Stěžovatelé dále namítali, že věc byla rozhodnuta bez nařízení jednání a že neobdrželi předvolání k jednání; v této souvislosti namítali porušení čl. 96 odst. 2 Ústavy ČR a čl. 38 odst. 2 Listiny. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud může rozhodnout ve věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že takový souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s tímto postupem; o tom musí být ve výzvě poučen. Výzva podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ze dne 6. 3. 2010, č. j. 7 Ca 268/2008 - 38, byla v projednávané věci stěžovatelům zaslána prostřednictvím jejich ustanoveného zástupce; doručena mu byla dne 15. 3. 2012. Takový postup byl zcela v souladu s § 42 odst. 2 s. ř. s., podle kterého má-li účastník zástupce, doručuje se pouze tomuto zástupci. Výjimka z tohoto pravidla, dle které má-li účastník něco osobně vykonat, doručuje se i jemu, v tomto případě nenastala, neboť tento úkon (vyjádření stanoviska k procesnímu postupu) byl plně oprávněn vyřídit ustanovený zástupce (k tomu srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 9. 2005, č. j. 4 Azs 471/2004 - 55). Jelikož zástupce stěžovatelů na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagoval, nastala po uplynutí dvou týdnů od doručení výzvy (dne 29. 3. 2012) fikce, že účastníci řízení s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí. Jelikož žalovaný již dříve vyjádřil s tímto postupem souhlas (přípis ze dne 17. 7. 2009 na č. l. 29 soudního spisu), byl městský soud oprávněn rozhodnout bez nařízení jednání. Vzhledem k tomu, že byly splněny zákonné podmínky pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání, nelze dospět k závěru, že by stěžovatelům bylo upřeno právo na veřejné projednání jejich věci v jejich přítomnosti včetně možnosti vyjádřit se k věci, jak je jim garantováno čl. 38 odst. 2 Listiny. Námitku stěžovatelů tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou, což plně odpovídá i závěrům vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 36/2003 - 50, publikovaném pod č. 641/2005 Sb. NSS. Zbývá jen doplnit, že pokud byl městský soud oprávněn rozhodnout bez nařízení jednání, logicky ani neobesílal účastníky, aby se dostavili na jednání.

Stěžovatelé namítali i to, že rozsudek byl vyhlášen neveřejně s tím, že tento postup je v rozporu s čl. 96 odst. 2 Ústavy ČR. Ani tato námitka není důvodná. Podle § 49 odst. 9 s. ř. s. musí být rozsudek vyhlášen jménem republiky a veřejně. Podle § 49 odst. 11 s. ř. s. platí, že *rozsudek se vyhláší ústně, proběhlo-li ve věci jednání a při vyhlášení je přítomen alespoň jeden účastník nebo osoba zúčastněná na řízení anebo veřejnost. Jsou-li při vyhlášení rozsudku přítomny pouze soudní osoby, rozsudek soud vyhlásí vypřešením zkráceného písemného vyhotovení bez odůvodnění na úřední desce soudu po dobu čtrnácti dnů; den vyhlášení se na písemném vyhotovení poznamená.* V nyní projednávaném případě

pokračování

neproběhlo jednání, tzn. že při vyhlášení rozsudku byly přítomny pouze soudní osoby. Městský soud pak dostal své povinnosti plynoucí z citovaného ustanovení § 49 odst. 11, věty druhé s. ř. s., a rozsudek dne 29. 11. 2009 vyhlásil vyvěšením jeho zkráceného písemného vyhotovení na úřední desce soudu po dobu čtrnácti dnů (viz referát na č. l. 43 soudního spisu).

Pokud stěžovatelé dále tvrdili, že v napadeném rozsudku bylo uvedeno nesprávné poučení o opravném prostředku, ani zde jim nelze přisvědčit. Nejvyšší správní soud žádnou chybu v poučení nenalezl a stěžovatelé ani nespécifikovali, v čem nesprávnost poučení spatřují. Poučení obsahuje informaci o tom, že lze podat kasační stížnost, k jakému soudu a v jaké lhůtě, jak se běh této lhůty počítá a že zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Je zde též uvedeno, z jakých důvodů lze kasační stížnost podat a jaké musí mít náležitosti, i že je v řízení o kasační stížnosti obligatorní podmínka zastoupení advokátem a že soudní poplatek vybírá zdejší soud. Takové poučení o opravném prostředku lze označit za správné a vyčerpávající.

Tvrdí-li dále stěžovatelé, že napadený rozsudek „obsahuje samé lži“, jde jen o expresivní interpretaci jeho obsahu bez toho, že by stěžovatelé konkretizovali, co v rozsudku považují za nepravdivé. Lze tak pouze konstatovat, že zdejší soud žádné zjevné nepravdivosti v napadeném rozsudku neshledal; naopak odůvodnění rozsudku plně odpovídá obsahu správního spisu.

Konečně, pokud jde o namítané porušení konkrétních článků Ústavy ČR (čl. 3, čl. 4 a čl. 10), toto tvrzení je natolik nekonkrétní, že se k němu Nejvyšší správní soud nemůže vyjádřit. Stejně je nutno nazírat i na údajné porušení čl. 3 odst. 3 Listiny; bez bližšího odůvodnění ze strany stěžovatelů nelze dojít k závěru, že by jim byla způsobena újma na právech pro uplatňování jejich základních práv a svobod. Ani čl. 36 odst. 2 Listiny nemohl být ze strany městského soudu porušen, neboť soud meritorně a v mezích žalobních bodů přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného; stěžovatelům se tak dostalo soudní ochrany, předvídané citovaným ustanovením Listiny. Ve smyslu čl. 37 odst. 2 Listiny, jim byla také zajištěna právní pomoc, neboť jim byl k jejich žádosti (na náklady státu) ustanoven advokát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost č. 1 důvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s., zamítnout, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Vzhledem k tomu, že stěžovatelé byli v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšní, právo na náhradu nákladů řízení jim nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Nejvyšší správní soud stěžovatelům k jejich žádosti ustanovil zástupcem advokáta (§ 35 odst. 8 s. ř. s.); náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Výše těchto nákladů je představována odměnou za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava zastoupení) pro každého stěžovatele ve třech právních věcech, které byly spojeny, tj. šestkrát 3100 Kč, snížených o 20%, celkem tedy 14 880 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 12 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů],

a dále v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 15 180 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně činí 3 187,80 Kč. Ustanovenému advokátu se tedy přiznává odměna v celkové výši 18 367,80 Kč; tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu